

Vedalařmaları Toplayan Tilki

Ebru Mina TOMURCUK

Vedalařmaları Toplayan Tilki

Ebru Mina TOMURCUK

Meşe ve akçaağaç ağaçlarının yükseldiği sıcacık bir ormanda, tilki Finn köklerin altındaki bir inde yaşardı. Tüyleri parlak kızıl-turuncuydu ve gür kuyruğu o keşfe çıkarken sallanırdı. Finn orman arkadaşlarını her şeyden çok severdi. Her sabah bir gülümsemeyle ormanda gezinir, karşılaştığı herkesi selamlardı. Kehribar rengi gözleri merakla parıldar, yeşil sazlık çantası yanında hoplardı.

Finn'in en iyi arkadaşı Pip'ti; gök mavisi tüyleri ve neşeli cıvıltısı olan minicik bir ötücü kuş. Pip'in bir bacağına Finn'in hediyesi olan ince kırmızı bir ip vardı. Her günü birlikte geçirirler, eğretili otlarının arasında saklambaç oynar, meyveleri paylaşırlardı. Pip Finn'in burnuna konar ve şakacı şarkılar söylerdi. 'Sen benim en sevdiğim tilkisin,' diye cıvıldardı Pip. Finn'in içi sıcacık olurdu.

Ama serin bir sonbahar günü rüzgâr soğudu ve yapraklar renk değiştirmeye başladı. Pip huzursuzlandı, daldan dala uçtu. 'Güneye uçma zamanım geldi,' dedi Pip yavaşça. 'Soğuk geliyor, daha sıcak gökyüzü bulmalıyım.' Finn'in kulakları düştü. 'Ama benimle kim şarkı söyleyecek?' diye fısıldadı. Pip yanağını okşadı. 'İlkbaharda döneceğim, söz veriyorum.'

Finn, Pip'in diğerkuşlarla toplanışını izledi; kanatları uzun yolculuğahazırdı. Boğazında bir yumru oluştu. 'Bekle!' diye seslendi. 'Gitmeden önce, lütfen bana bir vedalaşma bırak.' Pip başını yana eğdi. 'Bir vedalaşma mı? Nasıl?' Finn yerden parlak kırmızı bir akçaağaç yaprağı kopardı. 'Vedanı bu yaprağa yaz,' dedi. 'Böylece onu yanımda tutabilirim.' Pip cıvıldadı ve gagasıyla yaprağa minik bir kalp çizdi.

Pip sürüyle birlikte uçup gitti ve Finn kırmızı yaprağı göğsüne bastırdı. O akşam onu dikkatlice çantasına koydu. 'Bütün arkadaşlarımdan vedalaşmalar toplayacağım,' diye karar verdi. 'Böylece asla gerçekten gitmeyecekler.' Ertesi gün bir kızılgerdanı ve bir kırlangıcı ziyaret etti. Her biri altın ya da turuncu bir yaprağa bir mesaj bıraktı. Finn'in çantası doldu ve içi biraz daha hafifledi.

Bütün sonbahar boyunca Finn her renkten yaprağa vedalaşmalar topladı: kızıl, kehribar ve altın. Onları ininde sakladı, düzgün yığınlar halinde düzenledi. Her yaprakta giden bir arkadaştan küçük bir çizim ya da birkaç söz vardı. 'Bu çalıkuşundan,' derdi sarı bir yaprağa dokunarak. 'Bu da ispinozdan.' Yapraklar hafifçe hışırdar, fısıldanan anılar gibiydi.

Finn'in ormandaki arkadaşları koleksiyonunu fark etti. Sincaplar ve tavşanlar rengârenk yaprakları görmeye geldi. 'Arkadaşlarımızı yanında tutuyorsun,' dedi bilge yaşlı bir baykuş. Finn başını salladı. 'Vedalaşmaları bende olduğu sürece hâlâ benimleler.' Ama içten içe endişeleniyordu. Ya yapraklar solarsa? Ya onları kaybederse? Onları ininde, rüzgârdan ve yağmurdan uzakta güvende tuttu.

Bir gn gçl bir rzgr esmeye bařladı. Dallar sarsyor, aēaēların arasında sk ēalıyordu. Finn fndık toplarken rzgr řiddetlendi. İnine kořtu ama rzgr daha hızlıyd. Giriřten iēeri szlp deēerli yapraklarını her yne savurdu. 'Hayır! Vedalařmalarım!' diye haykırd Finn, rengrenk kar gibi savrulup gidiřlerini izleyerek.

Finn yaprakların peşinden koştu ama rüzgâr çok güçlüydü. Gökyüzünde kaybolmadan önce ancak birkaçını yakalayabildi. Yolun ortasına oturdu, gür kuyruğu etrafına sarıldı. 'Arkadaşlarımın bütün vedalaşmaları gitti,' diye fısıldadı. 'Artık gerçekten gittiler.' Yumuşak beyaz burnundan bir damla yaş yuvarlandı ve düşmüş bir yaprağın üstüne damladı.

Tam o sırada, çizgili yüzü ve kahverengi örgü atkısı olan sağlam yapılı bir porsuk ağır ağır yanlarından geçti. Bu, yakındaki bir inde yaşayan Bramble'dı. 'Neden suratın asık, küçük tilki?' diye sordu Bramble sevecenlikle. Finn yaprakları ve rüzgârı anlattı. Bramble dinledi, küçük kara gözleri düşünceliydi. 'Vedalaşmalar önemlidir,' dedi, 'ama belki onları saklamanın daha iyi bir yolu vardır.'

Bramble, Finn'i büyük bir meşe ağacının bulunduğu açıklığa götürdü. 'Buraya bir mesaj istasyonu kurabiliriz,' dedi Bramble. 'Giden kuşların yapraklara hikâyeler bırakabileceği, dönen yolcuların da yeni maceralarını paylaşabileceği bir yer.' Finn'in kehribar gözleri kocaman açıldı. 'Bir mesaj istasyonu mu?' Bramble başını salladı ve kemerinden ahşap bir tokmak çıkardı. 'Ben ahşap bir pano yapacağım, sen de yaprakları ona iğneleyebilirsin.'

Finn ile Bramble birlikte çalıştı. Bramble meşenin gövdesine düz bir pano çakarken Finn taze yapraklar topladı. 'Bunları yeni mesajlar yazmak için kullanacağız,' dedi Finn. Panoya bir not iğneledi: 'Hoş geldiniz, yolcular! Bir yaprağa hikâye bırakın.' Rüzgâr hafifçe esti ama pano sağlam durdu. Finn gülümsedi. 'Bu, onları saklamaktan çok daha iyi.'

Ertesi sabah bir kaz sürüsü tepelerinden uçtu. Finn seslendi: 'Panoya bir mesaj bırakın!' Bir kaz indi ve gagasıyla yeşil bir yaprağa bir hikâye çizdi. 'Geçtiğim nehri anlatayım,' dedi. Kısa süre sonra başka kuşlar da uğradı, yolculuklarının hikâyelerini bıraktı. Finn her birini okudu, yakın ve uzak arkadaşlarına bağlı hissetti.

Kış bastırırken Finn her gün mesaj istasyonunu ziyaret etti. Yolcuların hikâyelerini okudu ve kendi notlarını ekledi. Soğuk bir sabah, üzerine minik bir kalp çizilmiş bir yaprak buldu. 'Pip!' diye soluğu kesildi. Kalp, tıpkı onun yaptığı gibiydi. Altında birkaç söz vardı: 'Seni özledim, Finn. İlkbaharda görüşürüz.' Finn'in içi sıcacık oldu.

Bütün kış Finn istasyonu düzenli tuttu. Panodaki karı süpürdü ve yeni yapraklar ekledi. Başka hayvanlar da mesajları okumaya geldi ve açıklık bir buluşma yeri oldu. Finn öğrendi ki arkadaşları çok uzakta olsa bile hikâyeleri onları yakın tutuyordu. Sonbahar yaprakları dağılmıştı ama dostluk kalbinde sıcaklık kalmıştı.

İlkbahar gelince Pip döndü. Finn'in burnuna kondu ve mutlulukla cıvıladı. 'Döneceğimi söylemiştim!' Finn güldü ve ona mesaj istasyonunu gösterdi. 'Bir yaprağa kalp bıraktın,' dedi. 'Bütün kış beni sıcak tuttu.' Pip onu okşadı. 'Mesafe dostluğu silmez,' dedi. Ve Finn bunun doğru olduğunu biliyordu.